

Proloog

Ze duwt de deur open en het is alsof er een schokgolf door de zaal gaat. De hoofden van de aanwezige gasten draaien zich in haar richting en langzaam verstommen de gesprekken.

Nikki durft te zweren dat ze een ogenblik lang zelfs een speld zou kunnen horen vallen.

Dan lijkt het, alsof het zo afgesproken is, of iedereen tegelijkertijd begint te praten. Het geroezemoes wordt steeds luider. Ze weet dat deze gesprekken over haar gaan en het zweet breekt haar aan alle kanten uit.

Haar vrienden, kennissen en zelfs haar familie bekijken haar de laatste maanden met een mengeling van gretige nieuwsgierigheid en medelijden. Ze heeft het gevoel dat de mensen om haar heen haar uit de weg gaan en wanneer ze ergens verschijnt, zijn ongemakkelijke gesprekken en ontwijkende blikken eerder regel dan uitzondering.

Ze prevelt een schietgebedje dat ze niet met haar hoge hakken in haar lange avondjurk zal blijven hangen. Als ze nu zou vallen, zou ze helemáál het mikpunt van spot zijn.

Ik had niet moeten komen..

Ze voelt haar wangen branden. De tranen schieten haar in de ogen en ze moet zich beheersen om niet de zaal uit te vluchten.

Ze wankelt en doet een stap naar achteren, maar wetend dat iedereen naar haar kijkt, vermant ze zich.

Ze schudt haar lange haren naar achteren, recht haar schouders en stapt met een glimlach op haar mooie mond op haar vriendin en ex-verloofde af, die elkaar vandaag het jawoord gegeven hebben.

“Nikki!” Kirt haar vriendin met een hoge, schrille stem.

“Wat fijn dat je er bent.” Haar blauwe ogen flitsen nerveus van Nikki naar Jay, haar kersverse echtgenoot, die amper een jaar geleden nog met Nikki verloofd was. Jay staart haar aan en mompelt een begroeting. Een lok van zijn zwarte haar valt over zijn voorhoofd.

Het is een prachtig koppel om te zien, bedenkt Nikki.

Ze voelt zich een reuzin tegenover haar vermeende vriendin.

Karen is rank gebouwd en met haar grote blauwe kijkers en blonde, pittige kapsel een prachtige verschijning.

Nikki's blik glijdt van Karen naar Jay. Ze is met haar hoge hakken bijna even groot als haar ex-verloofde. Hij is met zijn lichtgrijze ogen en zwarte haar gerust zeer aantrekkelijk te noemen.

Ze bewondert de bruidsjurk en Karen vertelt nerveus

over de mooie kerkdienst en terwijl ze over nietszeggende zaken spreken, ziet ze Jays gekwelde blik. Zijn blik zoekt de hare. Zijn ogen zijn fel van emotie en nemen haar prachtige verschijning in zich op, als wilde hij haar voorgoed op zijn netvlies branden. Als Karen de eerstvolgende wachtende gasten in de rij begroet, fluistert hij Nikki in haar oor dat ze er betoverend uit ziet.

“Je ziet er prachtig uit, ik mis je”

Ze voelt zijn warme adem langs haar wang strelen. Ze snuift de haar welbekende geur van zijn aftershave op en als ze naar hem opkijkt, ziet ze dat hij haar een veelzeggende blik toewerpt. Haar groene ogen glinsteren van ingehouden tranen. Ondanks de vernedering van zijn verraad, houdt ze nog steeds van hem. Haar hart voelt loodzwaar en ze voelt zich plots wanhopig van verdriet.

“Je hebt je keuze gemaakt”, bijt ze hem toe. “Het is voorbij!”

Ik kan dit niet... Ik moet weg hier...

Overmand door emoties neemt ze een besluit. Ze recht haar rug en mompelt het paar een gelukkig leven toe. Dan draait ze zich op haar hakken om en loopt met opgeheven hoofd de zaal uit, zich pijnlijk bewust van de nieuwsgierige blikken van de gasten. Eenmaal buiten stromen de tranen vrijelijk over haar

wangen.

Ze voelt zich zo dom. Waarom was ze ook naar de bruiloft gegaan?

Wat had ze iedereen, maar vooral zichzelf, willen bewijzen?

Ze stapt in haar auto en neemt zich voor om morgen het aanbod van haar oom om in Londen voor hem te komen werken te accepteren en daarmee haar oude leven, haar huis en het pijnlijke verleden hier in Amsterdam, achter zich laten.